

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Baroko!

Kontrast! Tanec smrti! Labyrint světa! Ráj srdce! Bůh! Člověk?

Jedním ze základních prvků barokní tvorby je kontrast: Světlo a stín. Prožili jsme dobu plnou stínů, ale zároveň jsme si uvědomili, co je opravdu důležité. Tanec se smrtí nám připomněl, co věděl barokní člověk, tedy že smrt a utrpení jsou součástí našich životů; o to větší je naše chuť žít.

Stejně jako Poutník Jana Amose Komenského bloudíme všichni labyrintem světa; po boku nám stojí Všeživý Všudybud a Mámení nám podstrkuje růžové brýle. Bloudíme, protože sledujeme jen povrch světa, tak jak nám ho nabízejí média, politici, lobbisté a jiní. Cestu z bludiště nalezneme poznáním podstaty sebe sama, ergo objevením ráje srdce.

V poslední době jsme chtěli vidět hlavně stíny, ale stínu by nebylo bez světla. Světlo tu je, musíme jej však chtít vidět. To vyžaduje určitý nadhled, který nalézáme v barokní kultuře: Co Bůh, člověk?

Naši studenti zřejmě díky svému mládí nadhled mají, a tak předkládáme čtenářům dva texty inspirované jarmarečními písněmi (Alžběta Mejsnarová, Karolína Středová; obě 5. A) a jednu variaci na enšpíglovské příhody (Vilém Záborský, 5. A).

Jan Salvét a Jan Krejčí

Příběh toho dne prvního, měsíce šestého, roku dvoutisícího dvacátého prvního

(na tu známou notu)

Psal se prvního června
dva tisíce dvacet jedna.

Den byl stejný,
obyčejný.

Co se ale mělo stát,
měla má sestra znát.

Kdyby jen ona budoucnost tušila,
své rozhodnutí by změnila.

Nekašlala by na předpisy,
ne všichni jsou vždy velkorysí.

Na výlet si zabalila,
vzala kolo, vyrazila.
Spěchala však velice,
překročila hranice.

Já to ale tušila,
na vše ji upozornila.
Odbyla mě, odstrčila,
když se vrátila,
já se jí tlemila.

Po deváté tma vždy padá,
osvětlení kola žádá.
Helma je vždy obligátní,
při problémech se uplatní.

Stopnuli ji fízlové,
velmi vážení pánové.
Hodně ji tím překvapili
Domluvit ji se snažili.

Jela bez světel na kole,
neušla alkoholové kontrole.
Helma jí také chyběla,
pokuta ji neminula.

Sestra si ale myslela,
že jim v tom zmatek udělá.
Špatné jméno jim sdělila,
obhájit se snažila.

Nějak to vše ukecala,
pokutu i tak dostala.
Zaplatit na místě nemohla,
odložení platby vymohla.

A co byste netušili?

Upomínka a pokuta dorazily.
Její výmluvy zjevně vyšly.
Na mé jméno totiž přišly.

Alžběta Mejsnarová

Zbláznil se nám učitel

Přišel takhle jednou z rána učitel k nám do třídy. Stoupnul si před tabuli, u které chyběly křídý. Povídá nám: „Děti milé, já mám nápad veliký. Pojdme rychle všichni ven, budem hledat špendlíky.“

Hledali jsme, hledali, nenašli jsme vůbec nic. Učitel se na ně naštvál, řekl ať jdou do Prčic. Nevěděli jsme, co s ním je, choval se však podivně, ještě divnějc než ten dědek, který žije ve mlýně.

Pak zavelel: „Jdeme dovnitř,“ že prý pro nás práci má, na to stoupnul na katedru, z plna hrdla vyřvával: „Sloni, myši, paviáni, všichni ať jdou do háje. Já na tohle všechno kašlu a odlétám do ráje.“

Na to přišel ředitel a začal na něj hulákat, že prý nemá takhle ráno po škole co vyřvávat. Učitel ho neposlouchal a vyřvával stále dál, to ředitel nevydržel a ze stolu ho hned sundal.

Drželi se za ruce a ze stolu se kutáleli. Prali se tam do krve a po zemi se váleli. Pak ostatní učitelé je od sebe odtrhli. Ředitel byl unavený, náš učitel potrhlý.

A tak je to pravda lidé, zbláznil se nám učitel. Bylo to opravdu hrozné, bylo to jako zlý sen. Nevíme, jak se to stalo, snad se brzy uzdraví. Budeme ho navštěvovat ve Žďáru v Posázaví.

Karolína Středová

Enšpígl hokejistou

Psal se rok 1753 a Enšpígl se potuloval po Kanadě. Ano, dostal se tam před dvěma lety jako námořník na zaoceánské lodi. Toulal se a potuloval po celé Kanadě, až jednou došel k velkému jezeru, kde viděl skupinku lidí oblečených v kožešinách se zvláštními botami s železnými noži a klacky v rukou.

Enšpígla zaujal jejich pohyb, byli rychlejší, než kdyby běhali, a přitom skoro nezvedali nohy. Když se k nim přiblížil, uviděl, jak těmi dlouhými klacky trefují nějaký zvláštní předmět, který se pohybuje velmi rychle po ledě. Došel až ke hrající skupince, sedl si a pozoroval je. Když si byl jistý, že rozumí tomuto zvláštnímu sportu, vstal a zavolal: „Zdravím, nemohl bych si také s vámi zahrát tuhle divnou hru?“ Eskymáci se zastavili a prohlédli si Enšpígla od hlavy až po konečky palců u nohou. Mávli na něj a už mu podávali brusle a hokejku. Enšpígl se obul, vzal do ruky hokejku a šel udělat svůj první krok na bruslích.

Jakmile však vkročil na led, rozbil si nos jako z učebnice. Zkusil to ještě párkrát, ale výsledek byl pokaždé stejný. Eskymáci se řehtali jako malé děti, pak jim ho ale začalo být líto, a tak mu poradili jak na to: Musí pořádně zabořit nože do ledu. Enšpígl udělal, jak mu poradili a ukázali a už se proháněl po ledě jako profesionál. Následoval trénink s hokejkou a zvláštním, tvrdým předmětem, jímž byla vlastně zmrzlá žába. Po chvilce trénování byl Enšpígl připraven hrát s Eskymáky zápas.

Hráli na dřevěné branky zpevněné provázky. Nebyly moc velké, ale zkušený Eskymáci trefovali bránu i z těch největších úhlů. Enšpígl se ale nedařilo trefit branku. Proto mu nejzkušenější Eskymák poradil, aby se do té střely více opřel a pořádně žábu podebral. Chvilku trvalo, než se Enšpígl dostal ke střele, ale jakmile jeho šance přišla, rozpomněl se na rady od Eskymáka. Vypálil takovou ránu, že žába přeletěla branku a zmizela v dálce. Eskymáci se na Enšpígla podívali a ten naprosto klidně pronesl: „Řekli jste pořádně se do toho opřít a podebrat.“ Eskymáci se naštváli, že si z nich dělá srandu a že jim ztratil žábu. Rozjeli se za ním, ale jakmile vkročil Enšpígl na břeh, led se pod Eskymáky propadl. Enšpígl se podíval na velkou díru v ledu a opět pronesl: „Splnil jsem vše, jak jste říkali, pořádně jsem zařezával nože do ledu.“ Než se dokázal první Eskymák dostat z ledové vody, byl už Enšpígl daleko.

Vilém Zábranský

Johanka Hájková 4. A